

**Галега, Володимир. Парк культури зі спортивним нахилом :
[будівництво у парку культури «Дружба народів» (Деснянський
р-н) на острові Муромець спортивного парку європейського рівня]
// За київським часом. – 2012. – січ. □ 2. – С. 4. Парк культури зі
спортивним нахилом**

Минуло майже чотири роки, відколи на березі невеличкої затоки річки Десенка у парку «Дружби народів» виникла база воднолижного спорту «Екстремальна тяга».

Спочатку засновники придбали кілька катерів з набором водних лиж. Але через деякий час стало очевидним, що розвивати далі цю «моторну» версію вейкбордингу надто дорого, адже один професійний човен коштує від 100 тисяч доларів і за годину спалює 50 літрів пального. А ще треба відраховувати гроші на амортизацію, заробітну плату водіям. Тому вирішили сконцентрувати ресурси на іншій версії. Так вперше в Україні тут з'явилася канатно-буксирувальна дорога завдовжки 560 метрів, що працювала на електричній енергії і могла одночасно обслуговувати 6—7 спортсменів.

За цей час комплекс прихистив біля себе кілька десятків найрізноманітніших спортивних секцій та клубів - зокрема, пейнтболістів, велосипедистів, байдарочників, скелелазів, тенісистів. Згодом виникла потреба у розширенні території, аби вмістити усіх бажаючих розвивати той чи інший новий спортивний напрям.

Ініціатори цієї справи - Спортивний комітет України, Федерація вейкбордингу і воднолижного спорту, дирекція «Екстремальної тяги» - хочуть, щоб на майданчиках тренувалися і виступали не лише професійні спортсмени, але й пересічні кияни, зокрема, молодь. Планується розпочати роботи вже цього року, щоб завершити їх у 2014-му. Орієнтовна вартість проекту — 47 мільйонів 600 тисяч гривень.

- За нині діючими нормативами, на одного киянина має припадати 1—2 квадратних метри площі від загальної площі усіх спортивних парків, що є в столиці, - розповідає віце-президент Української федерації вейкбордингу і воднолижного спорту, директор екстрим-парку «Екстремальна тяга» Олександр Дуброва. — Насправді, кожен з нас умовно має по кілька сантиметрів. Тож хочемо розширити вже існуючу спортивну інфраструктуру, побудувати повноцінний воднолижний стадіон міжнародного класу (ще з однією канатною дорогою, трибунами, трамплінами, душовими, кімнатами відпочинку) і власне спортивний парк. Комплекс розміститься на площі у 36 гектарів. Треба буде розчистити і заглибити болото, яке знаходиться в центральній частині острова і колись було повноцінним озером. ДКП «Плесо» нині вивчає це питання. Причому добутий з дна

пісок планується використати для облаштування пляжів у східній частині острова. Як тільки розробимо проектно-кошторисну документацію, оголосимо по кожному об'єкту тендер для інвесторів. Переможці, підписавши відповідні інвестиційні угоди, отримають майданчики, де розвиватимуть лише неолімпійські види спорту (їх буде не менше 120 одиниць).

Ми вже сформували пул з представників спортивних федерацій, які хоч завтра готові увійти на територію. Частина з них вкладатиме власні кошти, інші — шукають спонсорів, деяким допомагатиме наша федерація. «Запустити» сюди якусь одну потужну приватну структуру, яка б погодилася профінансувати роботи, нереально — надто великі кошти їй треба буде сплачувати за оренду. Скажімо, площа нашого екстрим-парку — 2 гектари. Щороку ми відраховуємо в міський бюджет майже 400 тисяч гривень. Уявіть, які високі ціни правитиме єдиний власник за послуги, що надаватиме, аби лише окупити витрати на оренду! Крім того, згідно нинішнього законодавства, існує низка обмежень щодо спорудження на острові якихось прибуткових уїроб'єктів: котеджів, ресторанів, торговельних центрів.

Проект, як стверджують у Спорткомітеті України, не передбачає капітального будівництва на території парку, бо частина її підтоплюється під час великих повеней. Планується розмістити тимчасові споруди каркасного типу на спеціальних підпорах. Такі приміщення, у разі чого, можна швидко демонтувати і перенести на інше місце. Майданчики проектуватимуться з таким розрахунком, щоб у жодному разі не руйнувати природний ландшафт і не спилювати дерева. Врахув туристів, котрі влітку смажать шашлики у заповідних зонах острова, залишаючи після себе купи сміття (яке ніхто не прибирає). А тому їм запропонують спеціальні облаштовані місця для барбекю і розведення багаття, чисту воду з фонтанчиків, біотуалети.

- У деяких європейських столицях, де ми вивчали досвід з організації і роботи подібних спортивних парків, такі проекти фінансує держава або муніципалітети, - зауважує Олександр Дуброва. - Іноді місцева влада стає навіть співзасновником компанії. У нашому випадку бажано створити комунальне підприємство, яке б управляло усім цим господарством, та стежило за тим, щоб спортивний комплекс не перетворився на другий «Гідропарк». За рахунок бюджетних коштів сюди можна було б підвести інженерні мережі, зробити благоустрій території, прокласти дороги. Усе інше дороблять інвестори. Аби залучити до спорту якомога більше киян, плануємо використати досвід Белграду: там нерентабельні спортивні майданчики «виживають» за рахунок інвестиційно привабливих об'єктів. Скажімо, платні тенісні корти зі штучним покриттям «утримують» звичайні майданчики для безплатних занять, де можуть грати кияни середнього статку, студенти...

За словами ініціаторів розбудови спортивної інфраструктури в парку «Дружби народів», проект знайшов підтримку в КМДА і Деснянській РДА. Нині вони чекають, доки профільні управління (культури і спорту) домовляться між собою і визначать єдиного замовника майбутніх робіт з проектування і будівництва.

Володимир ГАЛЕГА